

ПОЛТАВСЬКОМУ НАЦІОНАЛЬНОМУ – 100

У кожного з вищих педагогічних закладів, які діють нині в Україні, — своя історія, свої здобутки і проблеми, але основне полягає в іншому: щороку десятки тисяч наших молодих співгромадян знаходять тут для себе надійну базу для якісного професійного становлення, приходять сюди, аби здобути фах педагога й покидають стіни рідної альма-матер, озброєні знаннями, вміннями, першим практичним досвідом, новими технологіями праці в освітньо-виховній галузі.

Полтавський національний педагогічний університет імені В. Г. Короленка завжди помітно вирізнявся серед інших профільних вишів країни, і його ноу-хау — це передусім методологія та майстерність учительської праці. Можна сказати, що за роки діяльності навчального закладу тут оформилися принаймні три педагогічні системи, пов'язані з іменами знаних у всьому світі його колишніх студентів Антона Макаренка (1888–1939) та Василя Сухомлинського (1918–1970) й викладача Григорія Ващенко (1878–1967). У 80-х рр. ХХ ст., завдяки культивуванню творчої лабораторії вчителя й макаренкознавства (під діяльним і натхненним керівництвом колишнього ректора професора Івана Зязюна), виш набув усесоюзної та міжнародної слави, став одним із найкращих у тодішньому СРСР.

Безумовно, той новий інтелектуальний простір, у який потрапили вітчизняні освіта й наука з набуттям Україною незалежності, ті інтеграційно-глобалізаційні виклики, які диктує нам широке світове співтовариство та сам час, скерували й Полтавський педагогічний до помітного оновлення та розвитку. Тут сформувалися філософська, історична, філологічна наукові школи, почали активно розроблятися такі освітні напрями, як фізична культура і спорт, технології та дизайн, іноземні мови, журналістика, відкрилися магістратура, аспірантура, докторантура з низки спеціальностей. Багато уваги приділяється міжнародній науковій співпраці, активно реалізуються проекти освітнього обміну викладачами та студентами, ведеться тісна взаємодія з академічними науковими центрами держави, видаються високоякісні фахові збірники та журнали. Все це вже сьогодні складає славу університету, формує його новий корпоративний профіль, поліпшує рейтинг у щільному конкурентному полі.

Однак для довіри до вишу важлива стабільність, а засвідчує її передусім історія. Безмір пережитого й набутого, який чітко фіксує засади, методи, цілі на близьку та віддалену перспективи, що ними керується навчальний заклад у своїй діяльності, говорить про здобутки, незважаючи на проблемні чи переломні моменти, — за ними судять про надійність навчального закладу, його освітній потенціал. І тут полтавцям є на що опертися, чим похвалитися й вигідно ви-

різнитися поміж багатьох своїх колег. Адже 100-літній ювілей, який виш відзначає цього дня, — аргумент більш як переконливий.

Звісно, є у Європі університети, яким уже за 800 років, та й українська Києво-Могилянська академія сягає своїм корінням у глибину сивих століть. Але перейти 100-літній рубіж профільному, особливо педагогічному навчальному закладу — це безумовний успіх і не надто поширене явище в Україні. Хоч пояснити сам цей феномен, може, й не складно: Полтавщина потребувала й потребує такого вишу, він для неї вже давно асоціюється не тільки з професійним вишколом, але є маркером духовності, джерелом творчості, інтелігентності, гуманізму, патріотизму, міцності та героїки духу, які прищеплюють тут вихованцям. І далі ця світла енергія розпросторюється краєм, її вдячно вбирають спрагли душі в різних куточках області й ширше — на теренах України. Адже в Полтавському педуніверситеті сьогодні роблять надзвичайно багато для того, щоб віковична слава Полтави як духовної столиці України не блякнула, а ще більше примножувалася.

Я щиро радію, що з'явиться книга-літопис з історії Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка, яка зафіксує його шлях від Учительського інституту 1914 р. до сьогодення з його лаврами всенационального визнання, увіковічить ім'я кожної людини, яка мала щастя тут працювати або навчатися. Як голова Українського фонду культури також вельми схвалюю видавничу ініціативу полтавців ювілейно уславити свою альма-матер, показавши її неперехідне значення для розвитку Полтавщини, України, ширшого регіону, зацентрувавши на традиціях, спадкоємності та, звичайно ж, не менш важливих і потрібних замірах на майбутнє.

Бажаю і студентам, і викладачам, і співробітникам, і зокрема очільникові університету професорові Миколі Степаненку добра, миру, стабільності, впевненості в завтрашньому дні й вагомим освітньо-науковим здобутків. Гідно зустріньте цю поважну ювілейну дату, а перегорнувши її, відчувайте й гордість, і відповідальність, адже нині ви закладаєте фундамент на нове століття життя вишу, тож нехай він буде ще міцнішим і надійнішим.

*З повагою,
Герой України, дійсний член НАНУ,
голова Українського фонду культури,
почесний академік Академії мистецтв України,
лауреат Державної премії України
імені Тараса Шевченка,
член наглядової ради ПНПУ імені В. Г. Короленка
Борис ОЛІЙНИК*